

ΤΟΜ ΦΛΕΤΣΕΡ

Ο ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

*Στον Μπαξ και τον Μπάντυ.
Καλά Χριστούγεννα, μικρά μου ξωτικά!*

Ετοιμάσουν να ζήσεις μια ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ με Ήρωταχνιστές:

Ένα αγόρι που λέγεται
Γουίλλιαμ Τραντλ...

τον μπαμπά του, τον
κύριο Μισσώη Τραντλ...

τον Άγιο Βασίλη...

ένα
τσούεμο
ζωτικά...

την **Μιφρέντα Πονέσκι**, το
πιο κακιασμένο κορίτσι του σχολείου
(μπορεί και του κόσμου όλου)...

έναν τύπο «ο Θεός να σε φυλάει»,
που τον φωνάζουν **Κινητό...** τον
σκύλο του, τον **Αλιχτάρη...**

και, φυσικά, έναν
δεινόσαυρο, που λέγεται
Χριστουγεννόσαυρος!

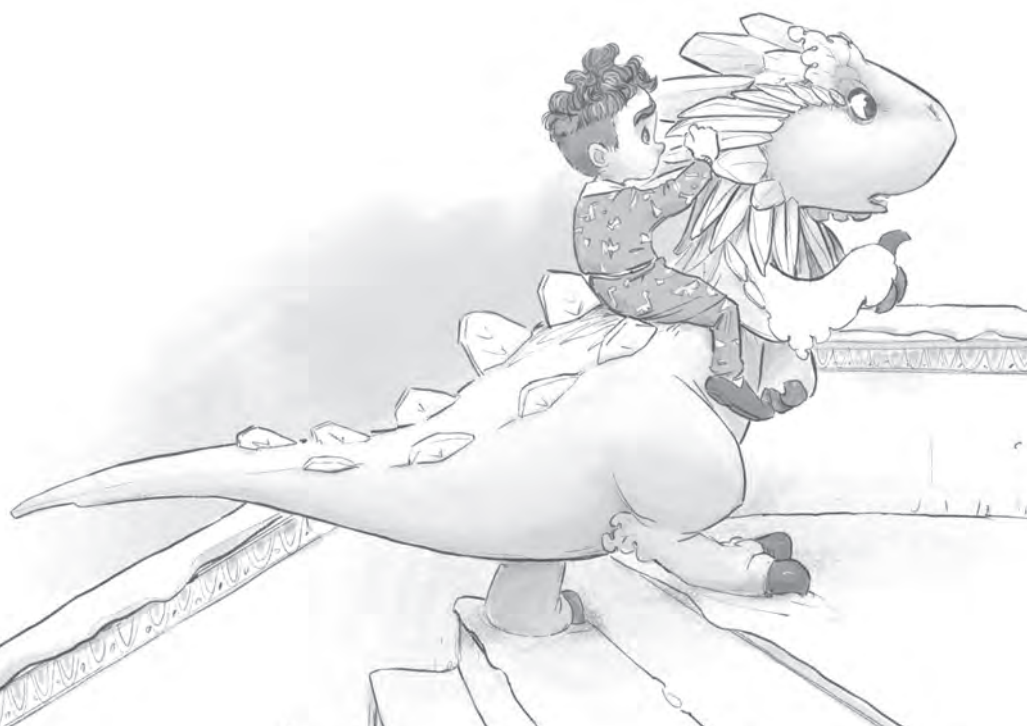

ΠΡΟΛΟΓΟΣ: Το τέλος των δεινοσαύρων	13
1. Γουίλλιαμ Τραντλ	22
2. Το παγωμένο αυγό	33
3. Ο ποπός του Αϊ-Βασίλη	44
4. Μέσα στο αυγό	55
5. Ο Χριστουγεννόσαυρος	64
6. Οι Θαυμαστοί Ιπτάμενοι Τάρανδοι	71
7. Τι τρέχει με τον Γουίλλιαμ	79
8. Ο Γουίλ ο Καροτσάκας	89
9. Μπρέντα η εκδικήτρια	100
10. Τι θέλει ο Γουίλλιαμ	108
11. Κάποιος παρακολουθεί τον Γουίλλιαμ	120
12. Το χειροποίητο κουκλάκι	134

<i>13. Προπαραμονή Χριστουγέννων</i>	147
<i>14. Ένας λαθρεπιβάτης!</i>	155
<i>15. Ο Κυνηγός</i>	168
<i>16. Το πιο σπάνιο πλάσμα στον πλανήτη!</i>	179
<i>17. Ένας δεινόσαυρος στο σπίτι</i>	190
<i>18. Το αγόρι και ο δεινόσαυρος</i>	199
<i>19. Να σου κι η Μπρέντα!</i>	209
<i>20. Ανταλλαγή μυστικών</i>	221
<i>21. Το κυνήγι αρχίζει</i>	234
<i>22. Το σπάσιμο του κωδικού</i>	237
<i>23. Αρχαία φαντάσματα</i>	247
<i>24. Το μουσείο από ψηλά</i>	261
<i>25. Το μπαστούνάκι</i>	269
<i>26. Ο Αϊ-Βασίλης επιστρέφει</i>	282

27. Τι θέλει πραγματικά ο Γουίλλιαμ	292
28. Ο Χριστουγεννόσαυρος μένει	298
29. Καπνός	317
30. Ο τυφώνας Τραντλ	326
31. Το τέλος του παιχνιδιού	336
32. Πούπουλα	346
33. Το πιο ωραίο με τα Χριστούγεννα	354
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	369

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΩΝ

Αυτή η ιστορία, όπως όλες οι καλές ιστορίες, ξεκινάει πριν από πολύ καιρό. Όχι απλώς πολύ καιρό, αλλά πάρα, πάρα, **πάρα** πολύ καιρό. Απειροστικά χρόνια, για την ακρίβεια. Πολύ πριν γεννηθούν ο παππούς σου και η γιαγιά σου. Όταν δεν υπήρχαν καν άνθρωποι. Πριν από τα αυτοκίνητα κι από τα αεροπλάνα, ακόμα και πριν από το διαδίκτυο, υπήρχε κάτι ακόμη καλύτερο...

ΟΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΙ!

Οι δεινόσαυροι ήταν τα πιο απίθανα πλάσματα που έχουν περπατήσει σ' αυτό τον πλανήτη. Ήταν πάρα πολλοί, και βγαίνανε σε κάθε μέγεθος και σχήμα. Υπήρχαν

μικροί δεινόσαυροι, όχι πολύ μεγαλύτεροι από σκύλους ή γάτες, και άλλοι που είχαν μυτερά, αγκαθωτά κέρατα στην πλάτη τους. Υπήρχαν και κάτι αδιανόητα τεράστιοι, οι Σεισμόσαυροι, που ήταν μεγαλύτεροι από πέντε διπλά λεωφορεία μαζί, με λαιμό πιο χοντρό από κορμό δέντρου, και με δέρμα που έμοιαζε με τα χοντρά λάστιχα των τρακτέρ. Το ξέρω ότι αυτό ακούγεται απίστευτο, αλλά είναι εκατό τοις εκατό αληθινό, γιατί αυτό που διαβάζεις είναι ένα βιβλίο, και τα βιβλία δε λένε ψέματα.

Θα ήθελα τώρα να σου πω για δύο πολύ ξεχωριστούς δεινόσαυρους. Θα πούμε τον ένα, τον θηλυκό, Μαμόσαυρο, και τον άλλο, τον αρσενικό, Μπαμπράπτορα (δεν ήταν τα αληθινά τους ονόματα αυτά, φυσικά – μη λέμε κι ό,τι θέλουμε).

Ο Μαμόσαυρος και ο Μπαμπράπτορας είχαν περάσει όλη τους τη μέρα έξω, στην καυτή, καυτή προϊστορική λιακάδα, και γύριζαν τώρα στην όμορφη και περιποιημένη φωλίτσα τους. Αλλά αυτό που δρῆκαν στη θέση της ήταν κάτι ασύλληπτα φρικιαστικό: έναν πελώριο σωρό από πέτρες, κόκαλα και χώματα. Η φωλιά τους είχε δεχτεί επίθεση από κάποιους απαίσιους δεινόσαυρους που έψαχναν για φαγητό, και αυτοί οι αφιλότιμοι κλεφταράδες είχαν κάνει το σπιτάκι τους καλοκαιρινό!

Αλλά η ανακατωσούρα ήταν το τελευταίο πράγμα που απασχολούσε τον Μαμόσαυρο και τον Μπαμπρά-

πορα, γιατί μέσα στη φωλιά είχαν αφήσει ό,τι πιο πολύτιμο είχαν: δώδεκα αυγά, τα οποία τώρα είχαν γίνει άφανα!

Όπως καταλαβαίνεις, ο Μαμόσαυρος και ο Μπαμπράπτορας ήταν συντετριμμένοι. Κάθονταν πάνω στα χαλάσματα της φωλιάς τους, θρηνώντας με δυνατούς δρυχηθμούς, μέχρι που ο ήλιος έπεσε, και στον ουρανό πάνω απ' τη ζούγκλα εμφανίστηκαν το φεγγάρι και τα αστέρια.

Εκείνη τη νύχτα, ένα απαλό αεράκι κουνούσε απαλά τα κλαδιά των πελώριων δέντρων, και δέσμες ασημένιο φεγγαρόφωτο έπεφταν πού και πού πάνω στην ερειπωμένη φωλιά. Ξαφνικά, κάτι τράβηξε το βλέμμα του Μπαμπράπτορα. Κάτι λείο και γυαλιστερό αντανakλούσε μια ακτίνα απ' το φως του φεγγαριού, μέσα σε έναν σωρό από κόκαλα και λάσπη. Ο Μπαμπράπτορας μετακίνησε γρήγορα αλλά προσεκτικά τις πέτρες και τα χαλάσματα, και τι να δει – άθικτο, αστραφτερό μέσα στη φεγγαράδα...

...το τελευταίο τους **ΑΥΓΟ**.

Πώς είχε γλιτώσει αυτό το ένα και μοναδικό αυγό, από το πλιάτσικο των πεινασμένων δεινοσαύρων, ήταν μυστήριο. Μπορεί να είχαν γεμίσει τις κοιλάρες τους, ή ίσως αυτό το αυγουλάκι να κατρακύλησε κάπου όπου δεν μπορούσαν να το δουν, την ώρα που εκείνοι τσάκι-

ζαν και άνοιγαν τα υπόλοιπα. Όποιος κι αν ήταν ο λόγος, το μόνο που είχε τώρα σημασία για τον Μαμόσαυρο και για τον Μπαμπράπτορα ήταν ότι ακόμα είχαν ένα αυγό. Ο μικροσκοπικός δεινοσαυράκος που κοιμόταν ασφαλής μέσα του έγινε το πιο σημαντικό πράγμα στον κόσμο γι' αυτούς, και ήταν αποφασισμένοι να μην αφήσουν τίποτα κακό να του συμβεί ποτέ πια!

Όμως, κάτι κακό επρόκειτο να συμβεί – κάτι που θα άλλαζε τον κόσμο για πάντα.

Κάτι **σοβαρό.**

Κάτι **αστρονομικά,**

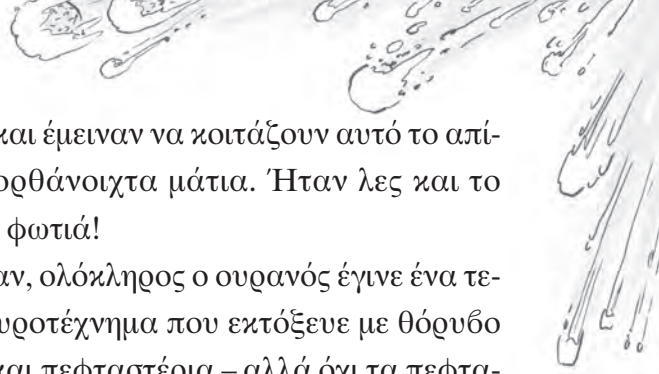
διαγαλαξιακά,

διαστημικά

σοβαρό!

Το μαργαριταρένιο φεγγαρόφωτο που κάλυπτε τη διαλυμένη φωλιά των δύο δεινοσαύρων ξαφνικά σαν να έγινε πιο κιτρινωπό. Έπειτα το κίτρινο έγινε πορτοκαλί, και μετά φλογισμένο κόκκινο, σαν της φωτιάς. Ο Μαμόσαυρος και ο Μπαμπράπτορας έδγαλαν το κεφάλι μέσα

απ' τη φωλιά τους και έμειναν να κοιτάζουν αυτό το απίστευτο θέαμα με ορθάνοιχτα μάτια. Ήταν λες και το φεγγάρι είχε πάρει φωτιά!

Καθώς κοιτούσαν, ολόκληρος ο ουρανός έγινε ένα τεράστιο, ξέφρενο πυροτέχνημα που εκτόξευε με θόρυβο καυτούς δράχους και πεφταστέρια – αλλά όχι τα πεφταστέρια που ξέρουμε εμείς, αυτά που διασχίζουν χαριτωμένα τον ουρανό σαν μικρές φωτεινές γραμμούλες. Αυτά δε διέσχιζαν καν τον ουρανό. Αυτά έπεφταν κατευθείαν πάνω στη γη σαν κατακόκκινες αστραπές που έσκαγαν στο έδαφος, σκορπίζοντας παντού χιλιάδες πύρινες δολίδες!

Πανικός και χάος κατέκλυσαν αμέσως τη ζούγκλα. Φλεγόμενα δέντρα ξεριζώνονταν από θεόρατους δεινόσαυρους –αυτούς που είναι σαν πέντε διπλά λεωφορεία– οι οποίοι παρέσερναν και καταπατούσαν τους μικρότερους στο πέρασμά τους. Ο νυχτερινός ουρανός ήταν πιο φωτεινός κι απ' την πιο ηλιόλουστη μέρα, και το φεγγάρι έκαιγε πιο πολύ κι απ' τον μεσημεριανό ήλιο – αλλά στο μυαλό του Μαμόσαυρου και του Μπαμπράπτορα υπήρχε μόνο μία σκέψη.

Πώς θα προστατέψουν το αυγό τους!

Έπρεπε να βρουν ένα ασφαλές μέρος!

Οπότε άρχισαν να τρέχουν. Έτρεχαν με όλη τη δύναμη που είχαν τα δεινοσαυρόποδά τους, κρατώντας σφι-

χτά το τελευταίο, πολύτιμο αυγό τους. Ήταν δύο μόνο απ' τους χιλιάδες τρομοκρατημένους δεινόσαυρους που έτρεχαν προς όλες τις κατευθύνσεις προσπαθώντας να σωθούν, αλλά όσο γρήγορα κι αν έτρεχαν, όσο κι αν απομακρύνονταν, δε φαινόταν να μπορούν να ξεφύγουν. Πώς να ξεφύγεις από τον ουρανό;

Ο Μαμόσαυρος και ο Μπαμπράπτορας δρέθηκαν μέσα σε μια απέραντη θάλασσα από πανικόβλητους δεινόσαυρους που τους τραβούσε προς τα δω και τους έσπρω-

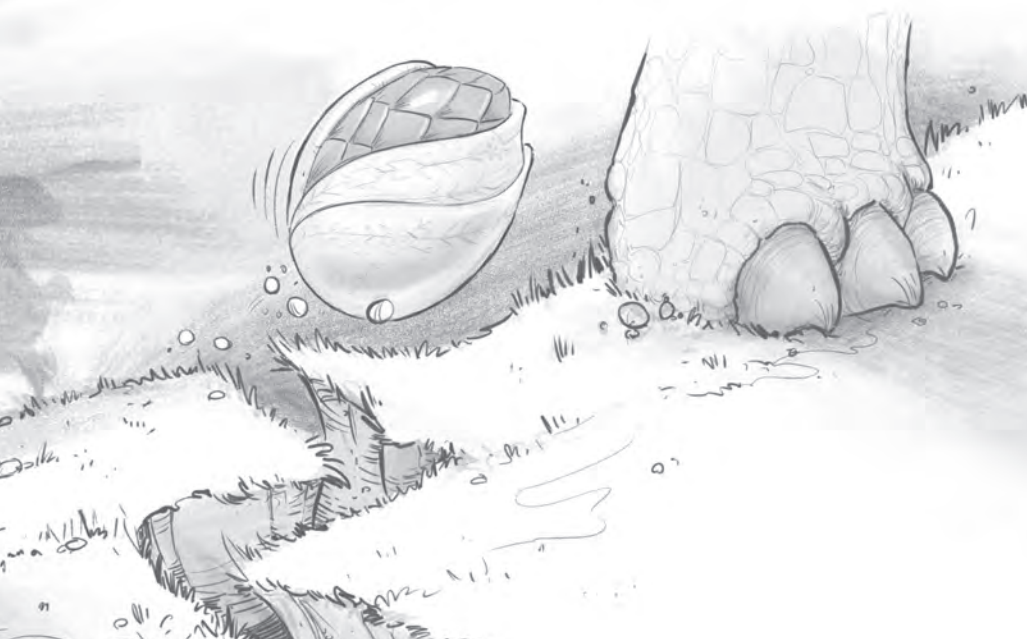

χνε προς τα κει, και τελικά, όσο κι αν προσπαθούσαν, δεν ήταν δυνατόν να συγκρατήσουν πια το αυγό τους!

Κάποια στιγμή, αυτό γλίστρησε και έπεσε στο έδαφος.

Ξέρω τι σκέφτεσαι – ότι το αυγό έσπασε επιτόπου, ε; Ε, λοιπόν – κύριε ξερολεξυπνάκια– δεν έσπασε!

Ένας σωρός από φύλλα συγκράτησε την πτώση του, κι εκείνο κύλησε, άθικτο, ανάμεσα στα πόδια που έτρεχαν εδώ κι εκεί. Έγινε κλοτσοσκούφι μέσα στο πανδαιμόνιο και εκτοξεύθηκε προς όλες τις κατευθύνσεις – αλλά και πάλι δεν έσπασε! Ο Μαμόσαυρος και ο Μπαμπράπτορας έτρεχαν πίσω του, καθώς εκείνο γκέλαρε ανάμεσα στα γιγάντια πόδια ενός Διπλόδοκου και κυλούσε ξυστά από τις πατούσες ενός Στεγόσαυρου, κινδυνεύοντας ανά πάσα στιγμή να γίνει ομελέτα, αλλά γλιτώνοντας κάθε φορά παρά τρίχα. Κυλούσε, κυλούσε, λες και ήξερε πού ήθελε να πάει· έπεφτε από το χείλος ενός

γκρεμού πάνω στα φυλλώματα των δέντρων κι έπειτα γλιστρούσε στη λασπωμένη πλαγιά, ενώ ο Μαμόσαυρος και ο Μπαμπράπτορας το κυνηγούσαν αλαφιασμένοι.

Αν ο Μαμόσαυρος και ο Μπαμπράπτορας κοιτούσαν τον ουρανό αντί να προσπαθούν να βρουν το αυγό τους, θα είχαν δει ένα θέαμα τόσο εφιαλτικά τρομακτικό, που θα τους είχε παγώσει το αίμα. Ολόκληρος ο ουρανός φλεγόταν αποπάνω τους. Αυτό που νόμιζαν πως ήταν το φεγγάρι, ήταν στην πραγματικότητα ένας γιγάντιος, πελωριόρατος, απιστεράστιος μετεωρίταρος. Είχε έρθει από τα πιο βαθιά βάθη του διαστήματος, και σε λίγο θα στούκαρε πάνω στον πλανήτη Γη, εξαφανίζοντας όλους τους δεινόσαυρους για πάντα!

Αλλά μια στιγμή προτού ο μετεωρίτης συγκλονίσει τον πλανήτη, το τυχερό αυγουλάκι έφτασε στην άκρη ενός ψηλού, απότομου βράχου, που δέσποζε πάνω απ' τον μανιασμένο ωκεανό. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ο Μαμόσαυρος και ο Μπαμπράπτορας ήταν να κοιτάζουν ανήμποροι, καθώς το τελευταίο, πολύτιμο αυγό τους, με το μικροσκοπικό δεινοσαυράκι τους μέσα, κυλούσε αργά από την άκρη του βράχου και εξαφανιζόταν.

Για πάντα.

Το αυγό έφυγε ίσια κάτω, περνώντας λίγα μόλις χιλιοστά μακριά από τον κοφτερό βράχο. Μιλάμε για πολύ τυχερό αυγό! Βούτηξε στον ωκεανό με ένα «πλαφ» που

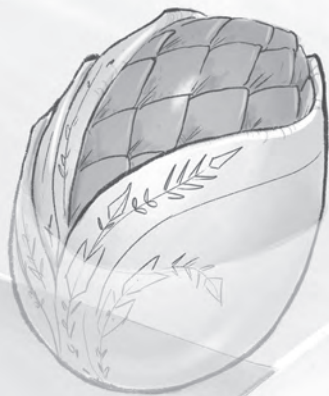
δεν άκουσε κανείς, σαν το δότσαλο στη λίμνη, και δυθίστηκε αμέσως στα σκοτεινά δάθη, αφήνοντας πίσω του το πύρινο χάος του κόσμου που θρυσκόταν πάνω απ' τα κύματα. Τελικά, σταμάτησε σε ένα μαλακό, προστατευμένο σημείο του πυθμένα, ενώ στην επιφάνεια η βροχή μετεωριτών έπεφτε ανελέητα πάνω στη Γη, εξαφανίζοντας κάθε δεινόσαυρο που ζούσε στον πλανήτη.

Εκτός από έναν.

Αυτόν που ήταν μέσα στο αυγό!

Και ενώ εκείνο κοιτόταν ήσυχο στον δυθό του ωκεανού, ο κόσμος πάνω συνέχισε να καίγεται – κι έπειτα έμεινε ακίνητος κάτω από έναν παγετώνα που θα διαρκούσε χιλιάδες χρόνια.

Κι έτσι, το αυγό έμεινε εκεί κάτω, βαθιά μέσα στους πάγους που σταμάτησαν τον χρόνο, περιμένοντας την ώρα για να ανακαλυφθεί...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΓΟΥΙΛΛΙΑΜ ΤΡΑΝΤΛ

Αυτός είναι ο Γουίλλιαμ Τραντλ. Πρέπει να ξέρεις κάτι για τον Γουίλλιαμ: του αρέσουν οι δεινόσαυροι. Δηλαδή, όχι απλώς του αρέσουν. *Τρελαίνεται* για τους δεινόσαυρους. Τόσο πολύ τρελαίνεται, που μου φαίνεται ότι πρέπει να το γράψω αυτό με κεφαλαία γράμματα – να, έτσι...

Ο ΓΟΥΙΛΛΙΑΜ ΤΡΕΛΑΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΥΣ!

Ο ΓΟΥΙΛΛΙΑΜ ΕΙΧΕ... α, συγγνώμη, ο

Γουίλλιαμ είχε πιτζάμες με φιγούρες δεινοσαύρων, εσώρουχα με φιγούρες δεινοσαύρων, ταπετσαρία με φιγούρες δεινοσαύρων, πορτατίφ με φιγούρες δεινοσαύρων, οδοντόδου-

τσα σε σχήμα δεινόσαυρου, δύο αφίσες με δεινόσαυρους, και τόσες μινιατούρες δεινοσαύρων, που δε χωρούσαν ούτε σε βαλίτσα, αλλά ο Γουίλλιαμ ήταν σίγουρος για ένα πράγμα: όσες μινιατούρες δεινοσαύρων και να έχεις, ποτέ δεν είναι αρκετές!

Ο Γουίλλιαμ έμενε σε ένα ταλαίπωρο σπιτάκι στις παρυφές ενός πυκνοκατοικημένου προαστίου, στις παρυφές μιας ακόμη πιο πυκνοκατοικημένης πόλης, αλλά αν και το σπίτι ήταν μικρό, δεν ήταν στενάχωρο, επειδή ζούσαν σ' αυτό μόνο δύο άνθρωποι: ο Γουίλλιαμ και ο μπαμπάς του, ο Μπομπ Τραντλ.

Τώρα, βέβαια, εσύ θα αναρωτιέσαι γιατί δεν είχε μαμά ο Γουίλλιαμ. Φυσικά, είχε κάποτε μαμά, αλλά δυστυχώς είχε πεθάνει πριν από χρόνια, όταν ο Γουίλλιαμ ήταν πολύ μικρός. Έτσι, ο Γουίλλιαμ θυμόταν να ζει πάντα στο σπίτι μόνο με τον πατέρα του.

Εκτός από τους δεινόσαυρους, ο Γουίλλιαμ τρελαινόταν επίσης και για τα **Χριστούγεννα** – αλλά ούτε κατά διάνοια όπως ο πατέρας του.

Ο κύριος Τραντλ τρελαινόταν τόσο πολύ για τα Χριστούγεννα, που όταν περνούσε η μέρα των Χριστουγέννων έκλαιγε πάντα με αναφιλητά για μια δδομάδα συνέχεια, και μερικές φορές μέχρι το τέλος του Ιανουαρίου, μην μπορώντας να το χωνέψει! Μέχρι που εί-

χε ένα μυστικό χριστουγεννιάτικο δέντρο κρυμμένο μέσα στην ντουλάπα του, πάντα στολισμένο, με φωτάκια τα οποία άναβαν κάθε φορά που άνοιγε για να πάρει τις κάλτσες του. Κάθε πρωί, καθώς ντυνόταν, ο κύριος Τραντλ κοιτούσε το μυστικό δέντρο του και έλεγε μέσα του: «Κάθε δῆμα πιο μακριά από τα προηγούμενα Χριστούγεννα, σε φέρνει ένα δῆμα πιο κοντά στα επόμενα».

Εκείνο το συγκεκριμένο πρωινό λοιπόν, ο κύριος Τραντλ αισθανόταν πολύ χαρούμενος – γιατί ήταν η πρώτη μέρα του Δεκεμβρίου.

«Ωρα να ετοιμαστείς για το σχολείο, Γουιλιλίγγο!» φώναξε ο κύριος Τραντλ από την κουζίνα, καθώς άλειφε με βούτυρο δύο χοντρά πάνκεϊκ (αυτό ήταν το αγαπημένο πρωινό του κυρίου Τραντλ).

Ο Γουίλλιαμ έκανε μια ενοχλημένη γκριμάτσα μόλις άκουσε το χαζό παρατσούκλι με το οποίο τον φώναζε ο πατέρας του – *Γουιλιλίγγο!*

«Μπαμπά, σταμάτα να με λες έτσι. Είμαι εφτά και τρία τέταρτα. Με κάνεις ρεζίλι!» φώναξε ο Γουίλλιαμ από το δωμάτιό του, ενώ γέμιζε με διβλία την τσάντα του.

«Μα δεν είχαμε συμφωνήσει ότι μπορώ να σε λέω Γουιλιλίγγο όταν δεν είσαι στο σχολείο; Δεν μπορείς να μου αλλάξεις τους κανόνες κάθε *λίγγο*, Γουιλιλίγγο!» τον πείραξε ο μπαμπάς του μπαίνοντας στο δωμάτιο του μικρού. «Καλή πρώτη Δεκεμβρίου!»

Το πρόσωπο του κυρίου Τραντλ έλαμπε εκείνο το πρωί· ακούμπησε τον δίσκο με το πρωινό στο γραφείο του Γουίλλιαμ και, με μια έκφραση γεμάτη ενθουσιασμό, έγνεψε προς ένα ορθογώνιο αντικείμενο τοποθετημένο δίπλα ακριβώς στο πιάτο με τα χρυσαφένια πάνκειϊ. Ο Γουίλλιαμ ακολούθησε το βλέμμα του και είδε ότι το αντικείμενο που βρισκόταν εκεί ήταν ένα χριστουγεννιάτικο καλεντάρι με μικρές θηκούλες που είχαν μέσα σοκολατάκια, ένα για κάθε μέρα μέχρι τα Χριστούγεννα.

«Ευχαριστώ, μπαμπά! Πού είναι το δικό σου;» ρώτησε ο Γουίλλιαμ. Κάθε χρονιά, ο Γουίλλιαμ και ο πατέρας του είχαν ο καθένας το χριστουγεννιάτικο καλεντάρι του, και άνοιγαν μαζί ένα καινούριο πορτάκι κάθε πρωί πριν από το σχολείο. Ήταν οικογενειακή παράδοση.

Του Γουίλλιαμ του φάνηκε πως είδε μια φευγαλέα σκιά θλίψης να περνάει για μια στιγμή από το πρόσωπο του κυρίου Τραντλ, αλλά αμέσως εξαφανίστηκε, και στη θέση της φάνηκε ένα χαμόγελο.

«Σκέφτηκα πως θα ήταν πιο ωραίο να έχουμε το ίδιο φέτος, Γουίλλιαμ», είπε ο κύριος Τραντλ. Τελευταία, αυτό συνέβαινε με πολλά πράγματα, καθώς ο πατέρας του Γουίλλιαμ δεν είχε πολλά λεφτά. Αλλά τον Γουίλλιαμ δεν τον πείραζε αυτό.

«Α, καλά!» είπε. «Θα ανοίξω εγώ το πρώτο πορτάκι, τότε, και εσύ θα πάρεις το σοκολατάκι, μπαμπά».

«Και γιατί να μην ανοίξω εγώ το πρώτο πορτάκι και να πάρεις εσύ το σοκολατάκι, Γουίλλιαμ;» πρότεινε ο κύριος Τραντλ.

«Ευχαριστώ, μπαμπά», είπε ο Γουίλλιαμ, χαμογελώντας ευχαριστημένος. Έλπιζε μέσα του ότι αυτό θα έλεγε ο μπαμπάς του.

«Έλα, χαμόγελο!» είπε ο κύριος Τραντλ, τραβώντας μια γρήγορη φωτογραφία των δυο τους. «Ααα, αυτή θα γίνει ωραία χριστουγεννιάτικη κάρτα για φέτος!» είπε, καμαρώνοντας. Άλλη μια οικογενειακή παράδοση ήταν να παίρνουν μια φωτογραφία την πρώτη Δεκεμβρίου για τις χριστουγεννιάτικες κάρτες που θα έστελναν σε όλους τους μακρινούς τους συγγενείς, που δεν ήταν και λίγοι: η θεία Κιμ, που ζούσε στη Νήσο Γουάιτ· η προγιαγιά Τζόαν, που έμοιαζε με μάγισσα· τα ξαδέλφια Λίλλυ και Τζο· η θεία Τζούλι· ο δευτεροξάδελφος Σαμ· ο θείος Χ. Τραντλ· ο προπάππους Κεν... Μεγάλη λίστα, και τους μισούς απ' αυτούς δεν τους είχε δει ποτέ ο Γουίλλιαμ!

«Γουίλλιαμ, έχεις σκεφτεί τι θα ζητήσεις φέτος από τον Άγιο Βασίλη; Πρέπει να γράψεις το γράμμα σου, σιγά σιγά», είπε ο κύριος Τραντλ, ενώ άνοιγε το πρώτο πορτάκι στο καλεντάρι. Ο Γουίλλιαμ πήρε από μέσα ένα μικρό σοκολατάκι σε σχήμα χιονάνθρωπου, αλλά ξαφνικά δεν είχε όρεξη να το φάει.

«Αγοράκι μου καλό, τι είναι; Πες μου», ρώτησε ο κύριος Τραντλ.

«Εεε... να... νομίζω ότι δεν μπορεί ο Άγιος Βασίλης να μου φέρει αυτό που θέλω φέτος», είπε ο Γουίλλιαμ, κοιτάζοντας με λαχτάρα την αφίσα με τους δεινόσαυρους στον τοίχο του δωματίου του. «Δεν πιστεύω ότι τα ξωτικά μπορούν να φτιάξουν αληθινούς δεινόσαυρους».

«Να φτιάξουν;» επανέλαβε ο κύριος Τραντλ, πίνοντας μια γουλιά απ' το τσάι του. «Τα ξωτικά δε *φτιάχνουν* απολύτως τίποτα!»

Ο Γουίλλιαμ έδειχνε πολύ απορημένος. «Μα νόμιζα ότι τα ξωτικά του Αϊ-Βασίλη *φτιάχνουν* όλα τα δώρα στον Βόρειο Πόλο», είπε.

«ΠΦΦΦ», έκανε ο κύριος Τραντλ, εκτοξεύοντας το τσάι που είχε στο στόμα του. «Γουίλλιαμ, παιδί μου, πολύ φοβάμαι πως αυτά είναι αργλούμπες με λοφίο, τρίχες περμανάντ, άρες μάρες κουκουνάρες και τα ρέστα κουβαρίστρες! Όποιος σου το είπε αυτό είναι εντελώς κουφιοκεφαλάκιας! *Φτιάχνουν* δώρα, λέει; Χα! Θέλεις να σου πω εγώ τι δουλειά κάνουν *πραγματικά* τα ξωτικά, Γουίλλιαμ;» ρώτησε, και ξαφνικά τα μάτια του άστραψαν.

«Αχ, ναι μπαμπά, σε παρακαλώ!» φώναξε ο Γουίλλιαμ και κάθισε αναπαυτικά. Του άρεσε πολύ να ακούει ιστορίες απ' τον μπαμπά του. Τις έλεγε πολύ ωραία – και ιδίως τις χριστουγεννιάτικες ιστορίες, γιατί, όπως ήδη ξέ-

ρεις, ο κύριος Τραντλ τρελαινόταν για ό,τι είχε σχέση με τα Χριστούγεννα. Ήξερε τα πάντα για τον Άγιο Βασίλη, τα ξωτικά και τον Βόρειο Πόλο. Από τότε που ήταν κι εκείνος μικρό παιδάκι, τα Χριστούγεννα ήταν η αγαπημένη του εποχή του χρόνου, και ήταν πάντα ο πρώτος που άρχιζε να τα γιορτάζει. Μια χρονιά, είχε στολίσει το χριστουγεννιάτικο δέντρο τους τον Ιούλιο (πράγμα που εκνεύρισε ιδιαίτερα τους γείτονες). Ο Γουίλλιαμ, πάλι, ξετρελάθηκε.

«Λοιπόν, κοίτα – το πρώτο που πρέπει να ξέρεις είναι ότι τα χέρια των ξωτικών είναι πάρα πολύ μικρά για να μπορούν να φτιάξουν οποιοδήποτε παιχνίδι της προκοπής· άσε που έχουνε μόνο τρία δάχτυλα».

«Τρία δάχτυλα; Σοβαρά τώρα;» είπε ο Γουίλλιαμ, κάνοντας αστεία σχήματα με τα χέρια του, προσπαθώντας να φανταστεί ότι είχε τρία δάχτυλα ξωτικού. «Πόσο μικρά είναι τα ξωτικά, μπαμπά;» ρώτησε.

«Πολύ μικρά, Γουίλλιαμ. Αν δεις ένα ξωτικό, είναι σαν να βλέπεις άνθρωπο με κιάλια που τα κρατάς ανάποδα», εξήγησε ο κύριος Τραντλ.

«Πόποο!» είπε ο Γουίλλιαμ, που σχημάτισε αμέσως την εικόνα.

«Τα ξωτικά δε φτιάχνουν ποτέ παιχνίδια», συνέχισε ο κύριος Τραντλ. «Μόνο δύο δουλειές ξέρουν να κάνουν καλά τα ξωτικά του Βόρειου Πόλου: να φυτεύουν και να

σκάδουν. Άκου να δεις πώς γίνονται τα πράγματα, αγο-
ράκι μου. Κατ' αρχάς, ο Άγιος Βασίλης παίρνει γράμμα-
τα από αγόρια και κορίτσια απ' όλο τον κόσμο –σαν κι
εσένα, Γουίλλιαμ– που ζητάνε πολλά και διάφορα χρι-
στουγεννιάτικα δώρα. Ο Άγιος Βασίλης κάθεται μετά
δίπλα στο τζάκι του, στην κουνιστή καρέκλα του, και
διαβάζει ένα ένα τα γράμματα, μεγαλόφωνα. **Όχι** από
μέσα του, Γουίλλιαμ!»

Ο Γουίλλιαμ κούνησε το κεφάλι, ακούγοντας προση-
λωμένος.

«Αυτό είναι πολύ σημαντικό, Γουίλλιαμ, επειδή στο
δωμάτιο όπου διαβάζει τα γράμματα υπάρχει ένα πολύ
γέρικο, πολύ καμπουριασμένο, πολύ μαγικό χριστουγεν-
νιάτικο δέντρο. Αν το έδλεπες, θα νόμιζες ότι είναι
απλώς ένα ξερόκλαδο μέσα σε μια γλάστρα – αλλά είναι
πολύ σημαντικό. Αυτό ήταν το πρώτο πρώτο χριστου-
γεννιάτικο δέντρο, και είναι ακόμη ζωντανό – και τώρα
βρίσκεται εκεί και ακούει τον Αϊ-Βασίλη να διαβάζει».

«Ένα δέντρο που ακούει; Σοβαρά, μπαμπά;» απόρησε
ο Γουίλλιαμ με αυτή τη μάλλον αλλόκοτη λεπτομέρεια.

«Φυσικά! Όλα τα δέντρα ακούνε, Γουίλλιαμ. Γιατί
νομίζεις ότι είναι πάντα τόσο ήσυχα; Γιατί ακούνε, βέ-
βαια!» είπε, πολύ λογικά, ο κύριος Τραντλ. «Καθώς ο
Αϊ-Βασίλης διαβάζει τα γράμματα μεγαλόφωνα, αυτό το
γέρικο, καμπουριασμένο, μαγικό χριστουγεννιάτικο δέ-

ντρο δγάζει κάτι περιέργους καρπούς, σαν λοβούς φασολιών».

«Λοβούς φασολιών!» φώναξε ο Γουίλλιαμ. «Τι λοβούς φασολιών;»

«Είναι μαγικοί χριστουγεννιάτικοι λοβοί φασολιών, Γουίλλιαμ, και ο Αϊ-Βασίλης τούς μαζεύει και τους δίνει στα ξωτικά-φυτευτές. Εκείνα τούς βράζουν μέσα σε χύτρες μέχρι να ανοίξουν οι λοβοί. Αυτά τα φασόλια είναι πολύ μεγάλα, με λευκούς και κόκκινους στροβίλους στην επιφάνειά τους. Αν έτρωγες ένα απ' αυτά, Γουίλλιαμ, θα έδλεπες ότι είναι τόσο νόστιμα, που τα μάτια σου θα δάκρυζαν ουράνια τόξα και μετά θα πετάγονταν έξω απ' τις κόγχες τους, γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ να φαγωθούν».

Ο Γουίλλιαμ κούνησε το κεφάλι και πήρε μέσα του την απόφαση να μη δάλει ποτέ στο στόμα του χριστουγεννιάτικο φασόλι.

«Μετά, τα ξωτικά-φυτευτές παίρνουν τα φασόλια και τα πηγαίνουν στα πιο καθαρά, πάλλευκα χιονοχώραφα, όπου τα φυτεύουν βαθιά μέσα στο κρύο, απαλό χιόνι. Όταν τελειώσουν, μαζεύονται όλα και περιμένουν ένα σημάδι. Και όσο περιμένουν, τραγουδάνε:

»Περιμένω ένα σημάδι
μέσα στο χιονολιβάδι.
Άντε, βρε παλιοφασόλια
και μας πήρε πια το βράδυ!

Τα τσαούλια μου παγώνουν
και τα φίδια πια με ζώνουν.
Βρε τεμπέλικα φασόλια,
τα Χριστούγεννα ζυγώνουν!»

«Πόποοο!» είπε ο Γουίλλιαμ. «Αλήθεια τώρα, λένε
αυτό το τραγούδι τα ξωτικά;»

«Κάθε χρόνο!» είπε ο κύριος Τραντλ. «Τελικά, όταν
έρθει η ώρα, ο ουρανός πάνω απ' τον Βόρειο Πόλο φω-
ταγωγείται από έναν τρελό χορό υπέροχων χρωμάτων».

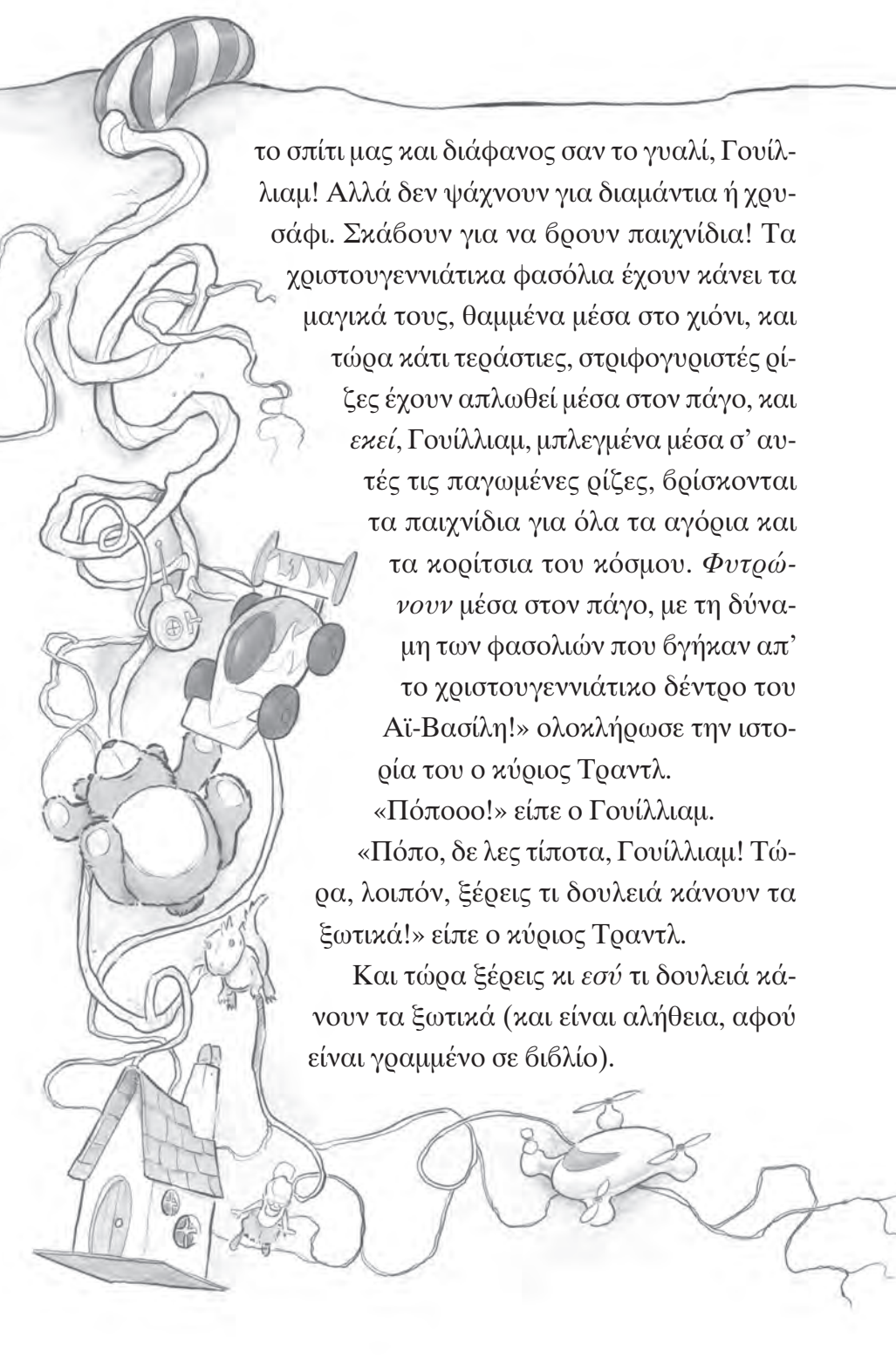
«*Το Βόρειο Σέλας;*» τσίριξε ο Γουίλλιαμ. «Το 'χω δει
στην τηλεόραση!»

«Ακριδώς, πουλάκι μου! Το πανέμορφο Βόρειο Σέ-
λας. Αυτό είναι το σημάδι που περιμένουν! Και τότε τα
ξωτικά-σκαφτιάδες πιάνουν δουλειά!»

«Και τι κάνουν τα ξωτικά-σκαφτιάδες;» ρώτησε ο
Γουίλλιαμ.

«Θα σου πω, παλικάράκι μου, τι κάνουν», είπε χαρού-
μενα ο κύριος Τραντλ. «Πιάνουν να σκάδουν, και δώσ'-
του να σκάδουν μέσα στα χιονοχώραφα, μέχρι που φτά-
νουν στον πάγο κάτω απ' το χιόνι, που είναι παχύς σαν

το σπίτι μας και διάφανος σαν το γυαλί, Γουίλιαμ! Αλλά δεν ψάχνουν για διαμάντια ή χρυσάφι. Σκάδουν για να δρουν παιχνίδια! Τα χριστουγεννιάτικα φασόλια έχουν κάνει τα μαγικά τους, θαμμένα μέσα στο χιόνι, και τώρα κάτι τεράστιες, στριφογυριστές ρίζες έχουν απλωθεί μέσα στον πάγο, και εκεί, Γουίλιαμ, μπλεγμένα μέσα σ' αυτές τις παγωμένες ρίζες, βρίσκονται τα παιχνίδια για όλα τα αγόρια και τα κορίτσια του κόσμου. Φυτρώνουν μέσα στον πάγο, με τη δύναμη των φασολιών που δγήκαν απ' το χριστουγεννιάτικο δέντρο του Αϊ-Βασίλη!» ολοκλήρωσε την ιστορία του ο κύριος Τραντλ.

«Πόποοο!» είπε ο Γουίλιαμ.

«Πόπο, δε λες τίποτα, Γουίλιαμ! Τώρα, λοιπόν, ξέρεις τι δουλειά κάνουν τα ξωτικά!» είπε ο κύριος Τραντλ.

Και τώρα ξέρεις κι εσύ τι δουλειά κάνουν τα ξωτικά (και είναι αλήθεια, αφού είναι γραμμένο σε βιβλίο).